

HEGYI-BOTOS ATTILA

Terra immaculata

„Nem olyan könnyű ám a bejárás oda, Őrizi kapuját sok iszonyú csoda...” (P. S.)

„Egyszer minden ezer évben (...) Virágozik a bűvöletnek pillangója tengereknek” (O. E.)

Itt? Nincs, ha nincs mitől tartanod. Van, ami vagy. Valójában. (*A választóvíz*)

A szülőhegytől alig pár óra járóföldre.

Át láthatár lapályán – évmilliók alatt húzta délnek a folyó.

Itt, ahol véget ér az ország, vályogján elperegnék az utolsó házak: két töltés közt, tengeriföldön át kanyarog az agyagos porút. Előbbin, a tündérrózsás hídnál, hol túl emberöltőn hajdan határbódé kucorgott, már senki nem őrzi az *átlépés helyét* – csak a villázó lilék, a tükörről felcsapó kócsagszárnyak. S amiképpen mindig – a méhszurkos, óarany ér. A nyiladozó tündérfátylak. Cser-s huminsavak. Iszap csurgó borostyánján egy villózó emlékezet zárványai.

A belső töltés mögött már tölgyzöld s fűzezüst, csalogányos vadon. Lódul a szív, vékonyka, csalánerdős csapát húz. Majd rázárul vérszívófelhők, lombok rezzenetlen kupolája. Illan végre szem elől – s vele lépésről lépésre semmibe az út.

Itthon van. Rekkenőn suttogó, öreg árnyak között. Süppedéki rengetegben, útvesztőtelen úttalanságban. Örömei vannak. S angyali kísérői – óvo kharübdisei ingoványok. Szedret sercint, ligeti szőlőt hajt, felfut egy fehér nyárra, ide-oda hajlogat a test, úgy cikcakkoz lába, akár a lomboszúrt morotvákon villázó úszómohák. Vagy az imént elhagyott cernázó fényeresz, zsombék viperája.

Lassankint odaér – szikkad az utolsó semlye. Fehéren mézlik erdőalj kopárja.

Dűnetetön nyílik dzsungele függőnye.

Meddig szem ellát, vakító, fölvert sirályfelleg: csillámok folyómeandere fölött kavargó. Föveny csillogó gyapja, *lana!* Horganyfehér, nyomtalan, vízrajzú homok. Repedt terrakották, lobogó levegő, tűző senkiföldje. Új föld, új ég. Meztelen teremtés: időtlen változó.

A kristályos csurgók, az égazúr, halezüsttől hemzsegő lagúnák, a mézljő, forró dűnetavak, vagy ez itt, mely oxidtól rózsálló szűrt zöldjén, mint áttetsző turmalin ragyog: mind e rejtett ország, ahogyan született, villámsebesen illan, s éppoly szeplőtelen tisztán – szüli-nyeli ígéretföldjeit, óvja örvényei titkát, szerelme gyümölcsét a folyó.

De addig, együttállás időtlen pillanatára, tüzeiben minden, mi enyészet, villanat alatt fehérre ég. Tetemek, uszadékfák: alabástrom ékkövekké.

Dűnék közt kristályos csermely, jégmadaras, illanó üvegkacagás.

Lobogó tűzben, iramló vízben – álmodó otthona illó földjein, délverő szigonyú napon.